да произволно дви-
жението си. Няколко
пъти офицерите гледат
загрижено отминава-
ващите роти с из-
мъчени и уморени вой-
ници. Най-сетне един
от подпоручиците
се приближава към
командирската кола.
Генакомсар вдига ръка
и му прави знак да
спре. Мотоциклетистът
завива надясно и спира
пред командирската
кола.
— Довиждане, момчета!...—